

Kitab Daniel - Nomer Dua Puluh Opat

Nimrod, Nebukadnesar, jeung Belsyasar

Jeff Pippenger

2023-12-19

Kitab Daniel jeung Wahyu téh saenyana hiji kitab anu sarua, sakumaha pasti yén Perjanjian Heubeul jeung Perjanjian Anyar téh hiji kitab anu sarua. Sakedapan saméméh panto rahmat ditutup, Wahyu Yesus Kristus dibuka segelna.

Sarta anjeunna ngandika ka abdi, “Ulah meterai kecap-kecap nubuat tina ieu kitab, sabab waktuna geus caket. Sing saha anu lalim, antepkeun anjeunna tetep lalim kénéh; jeung sing saha anu najis, antepkeun anjeunna tetep najis kénéh; jeung sing saha anu bener, antepkeun anjeunna tetep bener kénéh; jeung sing saha anu suci, antepkeun anjeunna tetep suci kénéh. Jeung, tingali, Kami datang gancang; sarta ganjaran Kami aya sareng Kami, pikeun maparin ka unggal jalma nurutkeun pagawéanana. Kami teh Alfa jeung Omega, nu awal jeung nu akhir, nu kahiji jeung nu panungtung.” Wahyu 22:10–13.

“Patokan sebutan kahiji” dina Kitab Suci, anu ngawengku kayaktian yén ahir hiji perkara digambarkeun ku awal hiji perkara, nekenkeun pentingna tilu pasal kahiji tina kitab Daniel, sabab éta mangrupa kayaktian anu mimiti disebatkeun dina kitab anu nya éta kitab-kitab Daniel jeung Wahyu. Yesus teh Alfa jeung Omega, ku kituna awal kitab anu nya éta kitab-kitab Daniel jeung Wahyu, kudu ngawakilan kayaktian anu dibuka segelna dina ahir. Ku kituna, dina hiji tataran, kayaktian anu dibuka segelna téh nya éta Injil langgeng para malaikat dina Wahyu opat welas.

Panyingkabna Yesus Kristus anu diwanohkeun dina ayat kahiji pasal hiji tina Wahyu, nya éta pesen anu kudu ditepikeun ka jamaah-jamaah nalika “waktuna geus deukeut,” sarta waktu anu “geus deukeut” dina pasal hiji tina Wahyu, tangtu kudu jadi waktu anu sarua jeung anu “geus deukeut,” pas saméméh mangsa kasempetan rahmat ditutup dina pasal dua puluh dua tina Wahyu.

Wahyu Isa Al Masih, nu dipaparinkeun ku Allah ka Anjeunna, pikeun némbongkeun ka para abdi-Na hal-hal nu kudu geura kajadian; sarta Anjeunna ngutus malaikat-Na jeung nyatakeunana ka Yohanes, abdi-Na: anu geus mere kasaksian ngeunaan firman Allah, jeung ngeunaan kasaksian Isa Al Masih, sarta ngeunaan sagala hal nu ku manehna geus katempo. Bagja sing saha nu maca, jeung jalma-jalma nu ngadéngé kecap-kecap ieu nubuat, sarta ngaraksa hal-hal nu katulis di jerona: sabab waktuna geus deukeut. Wahyu 1:1-3.

Pesen anu mangrupa pesen pamungkas, anu dibuka segelna pas saméméh waktu pangadilan rahmat ditutup, nalika “waktuna geus deukeut,” nyaéta pesen hujan ahir tina malaikat kadua jeung Pekik Tengah Peuting. Ieu téh bebeneran anu patalina jeung “sajarah nu disumputkeun” tina Tujuh Guludug. Ieu mangrupa panyingkapan ngeunaan “anu ka dalapan, tapi asalna ti anu tujuh”, jeung benang emas anu nganyam sakabéh panyingkapan anu mulia ieu jadi hiji jubah éndah tina kabeneran Kristus nyaéta “anu mulia” “tujuh kali,” tina Imamat dua puluh genep. Daniel pasal hiji, tuluy deui, Daniel pasal hiji nepi ka tilu, nyaéta pesen éta. “Rusiah” tina pasal dua, ogé mangrupa

pesen éta.

Bab hiji tina Daniel ngawakilan amanat malaikat kahiji, sarta sakumaha sakabéh patokan-patokan profétik tina amanat katilu malaikat kagambarkeun dina amanat malaikat kahiji dina Wahyu pasal opat welas; kitu deui sakabéh patokan-patokan profétik tina katilu amanat éta kagambarkeun dina Daniel pasal hiji. Unsur-unsur éta nya éta prosés pangujian tilu léngkah, anu dina Daniel pasal hiji ngawakilan ujian ngeunaan kadaharan, anu dituturkeun ku ujian visual, anu ngarah kana ujian litmus. Bab hiji, lamun dititénan dina patalina jeung bab dua jeung tilu, ngawakilan ujian kadaharan, jeung bab dua ujian visual, sarta bab tilu ujian litmus. Amanat tilu malaikat dina Wahyu pasal opat welas, sarta Daniel pasal hiji nepi ka tilu, nyadiakeun opat saksi ngeunaan prosés pangujian tilu léngkah.

Bab opat jeung lima dina kitab Daniel ngagambarkeun hiji galur sajarah nubuat anu kacida jero. Galur anu dihasilkeun ku éta dua bab ngandung sahanteuna genep galur nubuat anu béda. Salah sahiji tina galur nubuat éta dimimitian dina taun 723 SM, sarta neraskeun nepi ka hukum Minggu. Galur anu séjén tina genep galur éta ngagambarkeun sajarah ti taun 1798 nepi ka hukum Minggu, sarta dina éta galur, tilu galur nubuat digambarkeun sacara babarengan; nyaéta galur sato galak bumi (Amérika Sarikat), tuluy galur tanduk Protestan, sarta ogé galur tanduk Republik. Babarengan, éta galur-galur ngadegkeun galur kalima dina awal galur nubuat Amérika Sarikat. Éta galur nandaan dibukana segel bab tujuh, dalapan, jeung salapan tina kitab Daniel dina taun 1798. Dina ahir galur nubuat Amérika Sarikat, dihasilkeun galur kagenep, anu nandaan dibukana segel bab sapuluh, sabelas, jeung dua belas dina taun 1989.

Mimiti garis kenabian sato galak bumi, sakumaha dilambangkeun ku Daniel pasal opat, ditandaan ku lambang “tujuh waktu,” sarta ahir garis kenabian sato galak bumi ogé ditandaan ku lambang “tujuh waktu.” Mimiti jeung ahir mangsa sajarah anu dilambangkeun ku dibukana Daniel pasal tujuh, dalapan, jeung salapan ogé ditandaan ku lambang “tujuh waktu.” Mimiti jeung ahir mangsa sajarah anu dilambangkeun ku dibukana Daniel pasal sapuluh, sawelas, jeung dua welas ogé ditandaan ku “tujuh waktu.”

Ahirna mangsa sajarah anu dimimitian nalika Daniel pasal tujuh, dalapan, jeung salapan dibuka segelna dina “mangsa ahir” taun 1798 nyaéta taun 1863. Mimiti mangsa sajarah anu dimimitian nalika Daniel pasal sapuluh, sabelas, jeung dua belas dibuka segelna dina “mangsa ahir” nyaéta taun 1989. Ti 1863 nepi ka 1989 sarua jeung saratus dua puluh genep taun. Saratus dua puluh genep taun téh saparapat kasapuluh, atawa perpuluhan, tina sarébu dua ratus genep puluh taun. Ku kituna, angka saratus dua puluh genep téh mangrupikeun lambang tina sarébu dua ratus genep puluh taun, anu ngagambarkeun “padang gurun,” anu saterusna mangrupa lambang tina dua rébu lima ratus dua puluh taun tina “tujuh mangsa.”

Kanyataan ieu nandakeun yén dina sajarah sato galak bumi, dina gerakan malaikat kahiji dina awalna, tuluy dina gerakan malaikat katilu dina ahirna, duanana ditandaan dina awal jeung ahirna ku “tujuh kali.” Jeung jangka waktu di antara dua gerakan éta anu ngahijikeun éta duanana ogé digambarkeun ku “tujuh kali.”

Lamun henteu ngalarapkeun métodologi Alkitabiah “line upon line,” wahyu saperti kieu mustahil katénjo jeung kaharti; sabab tanpa métodologi éta, kitab anu diségel téh bisa dipasrahkeun ka saurang anu dididik dina widang teologi, tuluy manéhna bisa dipénta pikeun méré katerangan ngeunaan harti kitab anu diségel éta. Kaangkuhan pamadeganana bakal ngadorong manéhna pikeun nétélakeun yén kitab anu diségel éta teu bisa kaharti, sabab éta memang diségel. Saterusna anjeun bisa nyokot kitab anu diségel éta tuluy masrahkeunana ka salah saurang tina kawanan anu dikawasa jeung dijinakeun ku éta jalma anu disebut tercerahkan; sarta éta kawanan, anu geus ngarasa betah ngadaharna kana piring-piring dongéng ti sang teolog, bakal nolak pikeun nerapkeun kitab anu diségel éta, sabab maranéhna nyaho pisan yén ngan maranéhna anu jadi anggota Sanhedrin teologis anu geus ditetepkeun pikeun mutuskeun naon ari bebeneran.

“‘Tegen jeung singheran, maraneh! Gero jeung ceurik! Maraneh mabok, tapi lain ku anggur; maraneh ngaléng hoy, tapi lain ku inuman keras. Sabab PANGERAN geus nyiramkeun ka maraneh roh sare anu jero, sarta geus meungpeuk panon maraneh; para nabi jeung para pamingpin maraneh, para paningal, geus ku Anjeunna ditutupan. Jeung sakabéh tetenjoan téh jadi ka maraneh kawas kecap-kecap tina hiji kitab anu disegel, anu dipasrahkeun ku jelema ka saurang anu bisa maca, bari pokna, Baca ieu, mug; tapi manéhna ngawaler, Abdi teu bisa maca.’”

“‘Ku sabab eta PANGERAN ngandika, “Ku sabab bangsa ieu ngadeukeutan ka Kami ku sungutna, jeung ku biwirna maranéhna ngahormat ka Kami, tapi haténa geus dijauhkeun ti Kami, jeung sieun maranéhna ka Kami ngan diajarkeun ku parentah manusa; ku sabab eta, tingali, Kami baris nuluykeun ngalakukeun hiji pagawéan anu ajaib, enya, hiji kaajaiban; sabab hikmah jalma-jalma wijaksana maranéhna bakal sirna, jeung pangarti jalma-jalma anu arif di antara maranéhna bakal disumputkeun. Cilaka pikeun maranéhna anu neangan jalan-jalan anu jero pikeun nyumputkeun rancangan maranéhna ti PANGERAN, anu lampahna aya dina poék, sarta maranéhna nyebut, Saha anu ningali ka kami, jeung saha anu nyaho ka kami? Saéstuna, ngabalingkeun perkara-perkara nepi ka tibalik ku maranéh bakal dianggap saperti taneuh liat tukang gerabah; sabab naha hasil pagawéan bakal nyebutkeun ngeunaan anu nyieunna, Anjeunna henteu nyieun kuring, atawa naha barang anu dibentuk bakal nyebutkeun ngeunaan anu ngabentukna, Anjeunna teu boga pangarti?’”

“Sagala kecap ieu baris tinekanaan. Aya nu teu ngarendahkeun haténa di payuneun Allah, sarta nu teu rék leumpang kalawan jujur. Maranéhna nyumputkeun maksudna nu sajati, sarta tetep ngahijikeun diri jeung malaikat nu geus ragrag, anu mikanyaah kana bohong jeung ngalakonan bohong. Musuh nempatkeun roh kana jalma-jalma anu bisa dipaké ku anjeunna pikeun nipu jalma-jalma anu sabagian masih aya dina poék. Sababaraha keur kasurupan ku poék anu keur ngawasaan, sarta keur nyingkirkeun bebeneran pikeun kasalahan. Poé anu geus ditandakeun ku nubuat geus datang. Yesus Kristus teu kahartos. Yesus Kristus pikeun maranéhna ngan saukur dongéng. Dina tahapan ieu dina sajarah bumi, loba anu polahna kawas jalma mabok. ‘Reureuh heula, sarta héran; ceurik maranéh, sarta ngajerit; maranéhna mabok, tapi lain ku anggur; maranéhna oléng, tapi lain ku inuman keras. Sabab PANGERAN geus ngucurkeun ka maranéh roh sare anu jero, sarta geus nutup panon maranéh. Para nabi jeung pamingpin maranéh, para nu ningali, ku Anjeunna geus ditutupan.’ Kamabokan rohani nyampak dina loba jalma anu nyangka yén maranéhna téh umat anu bakal dipulihkeun ka luhur. Iman agama maranéhna

sarua pisan sakumaha anu digambarkeun dina ieu Kitab Suci. Dina pangaruh éta, maranéhna teu sanggup leumpang lempeng. Maranéhna nyieun jalan anu bengkok dina lampah hirupna. Hiji tuluy nu séjén, maranéhna oléng ka dieu ka ditu. Maranéhna katitén ku Gusti kalayan karunya anu gedé. Jalan bebeneran can dipikawanoh ku maranéhna. Maranéhna téh pangrencana anu licik nurutkeun élmu, sarta jalma-jalma anu sabenerna bisa jeung kuduna nulungan, ku sabab boga paningal rohani anu écés, maranéhna sorangan keur katipu, sarta keur ngadukung pagawéan anu jahat.

“Kamajuan-kamajuan dina poé-poé panungtungan ieu moal lila deui bakal jadi écés. Nalika panipuan-panipuan spiritualistis ieu kabuka sakumaha sabenerna ayana,—nya éta pagawéan-pagawéan rusiah roh-roh jahat,—jalma-jalma anu geus milu maénkeun peran dina éta hal bakal jadi kawas jalma-jalma anu leungit akal.”

“Ku sabab kitu Pangéran ngandika, ‘Ku margi bangsa ieu ngadeukeutan ka Kami ku sungutna, sarta ku biwirna ngahormat ka Kami, padahal haténa geus dijauhkeun pisan ti Kami, jeung sieunna ka Kami téh diajarkeun ku parentah manusa; ku sabab éta, tingali, Kami baris neraskeun ngalakukeun hiji pagawean anu ajaib di antara bangsa ieu, enya hiji pagawean anu ajaib jeung hiji kaajaiban; sabab hikmah jalma-jalma wijaksana maranéhna bakal sirna, sarta pangarti jalma-jalma anu pinunjul dina kawaspadaan bakal disumputkeun. Cilaka maranéhna anu neangan pisan jalan nu jero pikeun nyumputkeun rarancangna ti Pangéran, anu pagaweanana aya dina poék, sarta maranéhna nyebut, Saha anu ningali ka urang, jeung saha anu terang ka urang? Saéstuna, ngabalikkeun sagala hal ku maranéh téh bakal dianggep sarua jeung taneuh liat tukang gerabah; sabab naha hasil gawé bakal nyebutkeun ngeunaan nu nyieunna, Manéhna henteu nyieun kuring? atawa naha barang anu dibentuk bakal nyebutkeun ngeunaan nu ngabentukna, Manéhna teu boga pangarti?’”

“Kaungkabarkeun ka abdi yén dina pangalaman urang, urang parantos jeung ayeuna keur nyanghareupan kaayaan ieu pisan. Jalma-jalma anu geus nampi caang anu agung jeung hak-hak istimewa anu ajaib geus narima kecap ti para pamingpin anu nganggap dirina wijaksana, anu geus kacida dipaparin kanyaah jeung berkah ku Gusti, tapi anu geus ngaluarkeun dirina tina panangan Allah sarta nempatkeun dirina dina jajaran musuh. Dunya bakal kabanjiran ku kasasaran-kasasaran anu katingalina merenah. Hiji pikiran manusa, narima kasasaran-kasasaran ieu, bakal mangaruhan pikiran-pikiran manusa séjén, anu geus ngarobah bukti anu mulya tina bebeneran Allah jadi kabohongan. Ieu jalma-jalma bakal kacekel ku tipu daya malaikat-malaikat ragrag, padahal maranéhna kuduna nangtung minangka pangreksa anu satia, ngawaskeun jiwa-jiwa, saperti jalma-jalma anu kudu méré tanggung jawab. Maranéhna geus nunda pakarang-pakarang perangna, sarta merhatikeun roh-roh anu ngagoda. Maranéhna ngajadikeun piwuruk Allah henteu aya gunana sarta nyingkirkeun pangéling-ngéling jeung pangbeneran-Na, jeung sacara nyata aya di pihak Iblis, merhatikeun roh-roh anu ngagoda jeung ajaran sétan-sétan.”

“Kaayaan mabok rohani ayeuna tumiba ka jalma-jalma anu saestuna teu pantes oleng siga jalma anu aya dina pangaruh inuman keras. Kajahatan jeung rupa-rupa panyimpangan, panipuan, daya licik, jeung perlakuan anu teu adil ngeusian dunya, luyu jeung pangajaran pamingpin anu murtad di pakarangan sorgawi.

“Sajarah bakal diulang. Kami tiasa netelakeun naon anu bakal kajadian dina mangsa nu caket, tapi can waktuna. Rupa-rupa jalma maot bakal nembongan, ku jalan akal licik Sétan, sarta loba anu bakal ngahiji jeung anu mikanyaah sarta ngalakonan kabohongan. Kami ngingetan umat urang yén pas di antara urang sorangan aya sawatara anu bakal nyimpang tina iman, sarta merhatikeun roh-roh anu nyasabkeun jeung ajaran-ajaran sétan, jeung ku maranéhna éta bebeneran bakal dipidatkeun goréng.” Battle Creek Letters, 123–125.

Daniel bab hiji, nu ngagambarkeun amanat malaikat kahiji dina Wahyu opat welas, sajajar jeung sajarah mimiti sato galak bumi. Daniel bab hiji, dua, jeung tilu nu ngagambarkeun amanat katilu malaikat dina Wahyu opat welas, sajajar jeung panungtungan Amérika Sarikat. Nebukadnesar ngagambarkeun sajarah malaikat kahiji, jeung bab kahiji Daniel. Belsyasar ngagambarkeun sajarah malaikat katilu, jeung tilu bab kahiji Daniel.

“Ka pamingpin panungtungan Babul, sakumaha dina lambang ka pamingpinna anu pangheulana, parantos sumping putusan ti Nu Ngawas ilahi: ‘Eh raja, ... ka anjeun ieu diucapkeun; karajaan geus dicabut ti anjeun.’ Daniel 4:31.” Prophets and Kings, 533.

Urang baris neraskeun pangajaran urang ngeunaan Nebukadnésar jeung Bélsazar dina tulisan salajengna.

“Belsyasar, kagum ku ieu gambaran ngeunaan kakawasaan Allah, anu némbongkeun yén maranéhna miboga hiji Saksi, sanajan maranéhna henteu nyaho, geus meunang kasempetan-kasempetan anu agung pikeun nyaho karya-karya Allah anu hirup, jeung kakawasaan-Na, sarta pikeun ngalakukeun pangersa-Na. Anjeunna geus dipaparin hak husus ku loba cahaya. Buyutna, Nebukadnesar, geus dipapatahan ngeunaan bahayana dina mopohokeun Allah sarta ngamulyakeun dirina sorangan. Belsyasar miboga pangaweruh ngeunaan pangusiran anjeunna tina pakumpulan jalma-jalma, jeung pergaulanana jeung sato-sato di tegal; jeung ieu kanyataan-kanyataan, anu sakuduna jadi palajaran keur anjeunna, ku anjeunna dipopohokeun, saolah-olah éta can kungsi kajadian; jeung anjeunna nuluykeun ngulang dosa-dosa buyutna. Anjeunna wani ngalakonan kajahatan-kajahatan anu mawa panghukuman Allah ka atas Nebukadnesar. Anjeunna dihukum, lain ngan ku sabab anjeunna sorangan ngalampahkeun kajahatan, tapi ogé ku sabab anjeunna teu ngamangpaatkeun kasempetan-kasempetan jeung kamampuhan-kamampuhan, anu lamun dipiara, bakal ngajadikeun anjeunna bener.” Testimonies to Ministers, 436.